

Arrest

nr. 60 840 van 2 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. PIROTTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 24 november 2010 het Rijk binnen en diende op 26 november 2010 een asielaanvraag in. Op 24 februari 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma geboren in Pristina (Kosovo) en bent u in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit. U woonde in het dorp Stari Obilic (gemeente Obilic) en werkte in het centrum van de nabijgelegen stad Obilic in een groentewinkel. In augustus 1993 vertrok u naar Firenze in Italië in de hoop er te kunnen werken. In 1998 huwde u er officieel met uw huidige echtgenote B. A. (O.V. 6.729.613), die net als u een Roma is, maar die afkomstig is uit Macedonië. Samen kregen jullie in Italië door de jaren heen drie kinderen. In Italië woonde u in de buurt van de familie van uw echtgenote. Met uw echtgenote en haar familie had u het echter niet getroffen. Zo had u regelmatig ruzie met uw echtgenote. Uw echtgenote verliet vrij het huis en kwam thuis wanneer het haar schikte. Wanneer u

iets zei of voorstelde, luisterde ze niet naar u. Het leek wel alsof u haar echtgenoot niet was. U vermoedt dan ook sterk dat uw echtgenote er minstens nog één andere man op na hield. U kon weliswaar al een hele tijd van uw echtgenote scheiden, maar door de kinderen die er kwamen dacht u dat ze wel tot haar verstand zou komen. Ook met de broers van uw echtgenote kende u grote problemen. Zo kwamen haar broers regelmatig rond middernacht bij u thuis binnen en commandeerden ze u in uw eigen huis. Het gebeurde tevens dat de broers uw geld afnamen en u sloegen. U was niet veel meer dan een soort slaaf van uw schoonfamilie. Daar u veel ruzie had met uw echtgenote, stelde uw schoonfamilie voor dat jullie naar België zouden gaan voor een nieuwe start. Met tegenzin vertrok u met uw gezin en schoonbroers vanuit Italië naar België. U reisde twee dagen en kwam aan in België op 24 november 2010. Op 26 november 2010 diende u een asielaanvraag in. Onder druk van uw schoonfamilie legde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken valse verklaringen af inzake uw recente herkomst opdat u en uw echtgenote meer kans zouden hebben om erkend te worden als vluchteling. Begin januari 2011 verliet uw echtgenote met de kinderen het opvangcentrum in Pondrôme waar jullie verbleven en keerde ze terug naar Italië. Wegens de problemen met uw echtgenote en haar broers wenst u niet naar Italië terug te keren, ofschoon u daar nog over een geldige verblijfsvergunning tot 2014 beschikt. Naar Kosovo wenst u evenmin terug te keren aangezien er allemaal Albanezen en bijna geen Roma meer leven in het dorp waar u van afkomstig bent en u er niet meer over een woning beschikt.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw geboorteakte, uitgereikt op 28 november 2000 te Nis (Servië); de videotheeklidkaart van S. N. (zoon van uw oom) ter bevestiging van uw huidige verblijfplaats in België; uw badge van het opvangcentrum waar u verbleef in België; per fax d.d. 11 februari 2011 een kopie van uw Italiaans rijbewijs, geldig tot 8 mei 2017, een kopie van uw Italiaanse identiteitskaart (voor vreemdelingen), uitgereikt op 20 september 2007 te Firenze, en ten slotte een kopie van uw Italiaanse verblijfstitel, uitgereikt op 17 september 2009 met een geldigheidsduur van vijf jaar.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst moet, voor wat Italië betreft, waar u sinds 1993 tot uw komst naar België in november 2010 woonde en waar u problemen kende met uw echtgenote en haar familie – u werd door hen gecommandeerd, bestolen en geslagen in uw eigen woning – opgemerkt worden dat deze problemen van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn en geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging (CGVS, p. 2, 4 en 10). Voorts heeft u in dit verband niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen met de familie van uw echtgenote in Italië, waar u overigens nog steeds over een geldige verblijfsvergunning beschikt, geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Italië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming van de Italiaanse autoriteiten, met wie u m.u.v. een eenmalige aanvaring tien jaar geleden geen concrete problemen kende (CGVS, p. 9-10), en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Italië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U liet het in het verleden steeds na klacht in te dienen bij de Italiaanse autoriteiten tegen uw schoonfamilie. Uw motivatie om geen klacht in te dienen, met name omdat u schrik had voor de mogelijke gevolgen die een klacht met zich zouden kunnen meebrengen, is geenszins afdoende ter rechtvaardiging van uw nalaten ter zake (CGVS, p. 10). Het is immers de taak van de autoriteiten om u, indien nodig, bescherming te bieden en een onderzoek te voeren. Om een onderzoek te voeren en resultaten te kunnen boeken moeten de autoriteiten evenwel op de hoogte zijn van alle gegevens betreffende uw problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij vanzelfsprekend ook niet optreden. Daar Italië als lid van de Europese Unie de basiswaarden en grondrechten waarop de Europese Unie gefundeerd is, heeft onderschreven kan men er van op aan dat de Italiaanse autoriteiten zonder onderscheid naar etnie bij hun aangebrachte klachten zullen behandelen. Hetzelfde kan ook worden opgemerkt in verband met uw vrees ook in België gevonden en geslagen te zullen worden door uw schoonfamilie (CGVS, p. 4).

Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen dat u op dit ogenblik de Kosovaarse nationaliteit heeft (CGVS p. 2). Voor wat Kosovo betreft, heeft u onvoldoende elementen aangehaald waarom u er vandaag niet naar zou kunnen terugkeren. U kende voor uw vertrek naar Italië in 1993 geen problemen in Kosovo, noch met andere burgers noch met de autoriteiten (CGVS, p. 9). U gaf aan actueel niet meer naar Kosovo terug te kunnen omdat er nu allemaal Albanezen in uw dorp wonen en maar weinig Roma meer en omdat u er geen woning meer heeft (CGVS, p.10). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt evenwel dat er intussen meerdere RAE families in het kader van een huisvestingsproject onder auspiciën van het 'United Nations Development Programme' (UNDP) teruggekeerd zijn naar uw dorp, Stari Obilic. Aangaande uw verklaring actueel niet naar Kosovo te kunnen terugkeren omdat u er over geen huis meer beschikt (CGVS, p. 10) kan erop gewezen worden dat een dergelijk motief louter van socio-economische aard is en als dusdanig niet ressorteert onder de criteria uit de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Bovendien kan hier nogmaals herhaald worden dat in uw dorp Stari Obilic actief gewerkt wordt aan de terugkeer en huisvesting van de vroegere RAE bewoners.

Voorts kan er op gewezen worden dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie ook blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen, waaronder ook in de regio Pristina, waartoe de gemeente Obilic behoort, wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er actueel niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene

economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bijkomend merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande bevindingen te wijzigen. Ze bevestigen louter uw identiteit, nationaliteit en oorspronkelijke herkomst uit Kosovo, wat hier geenszins ter discussie staat. Uw Italiaanse documenten staven uw legaal verblijf in Italië, maar niets meer. Uw badge van het opvangcentrum en de videotheekkaart van S. N. hebben betrekking op uw verblijfplaats in België, maar hebben verder geen relevantie bij de beoordeling van uw vrees ten aanzien van uw land van nationaliteit, i.e. Kosovo.

Tot slot merk ik op dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote B. A. een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen daar zij geen gevolg gaf aan haar oproeping voor gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal op 3 februari 2011. Zij zou luidens uw verklaringen immers intussen teruggekeerd zijn naar Italië (CGVS, p. 5).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekende partij beroept zich op de *“Schending van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen.”*

2.2.1. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 (hierna: vreemdelingenwet), kan niet worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet te weigeren. In casu werd de zaak behandeld zoals voorgeschreven door artikel 52/2, §2 van de vreemdelingenwet zodat bij voorrang en binnen een korte termijn een beslissing werd genomen. Het administratief dossier bevat immers een brief van Staatssecretaris Wathelet d.d. 18 oktober 2010 waarin de toepassing van artikel 52/2, §2 wordt gevraagd voor asielaanvragen uit Servië, Macedonië en Kosovo.

2.2.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. Verzoeker heeft de Kosovaarse nationaliteit, maar vertrok in 1993 naar Italië waar hij een verblijfsvergunning voor bepaalde duur heeft tot 2014. Ter staving van zijn identiteit en verblijf in Italië legt hij een fotokopie van zijn geboorteakte en faxkopieën van zijn Italiaans rijbewijs, zijn identiteitskaart voor vreemdelingen en zijn verblijfstitel voor. Hij verklaarde sinds 1993 niet meer naar Kosovo te zijn teruggekeerd.

3.2. Verzoeker verklaart zelf omwille van economische motieven naar Italië te zijn vertrokken in 1993. Hij roept geen andere motieven in. Verzoeker werd aldus bij zijn vertrek uit de Balkan niet vervolgd.

3.3. Verzoeker meent dat dat hij tot de sociale groep van Roma behoort en om die reden gevisieerd wordt. In het bijzonder stelt verzoeker te behoren tot *“de groep van onderdrukte mannen”*. Verzoekers summiere verzoekschrift beperkt zich tot algemene informatie over de positie van vrouwen in Servië. De Raad ziet niet in hoe de *“inferieure positie van vrouwen”* in Servië het asielrelaas van een man uit Kosovo kan staven. Zijn bewering dat wat geldt voor Servië ook Kosovo aanbelangt wordt niet gestaafd. Bovendien heeft verzoeker nooit melding gemaakt van problemen in Kosovo maar enkel van problemen

in Italië met zijn echtgenote en schoonfamilie. Verzoeker stelt niet naar Kosovo te willen terugkeren *“aangezien er allemaal Albanezen en bijna geen Roma meer leven in het dorp waar eiser afkomstig is en hij er niet meer over een woning beschikt”*. Deze motieven van persoonlijke en socio-economische aard brengen bezwaarlijk een gefundeerde nood aan internationale bescherming met zich mee.

3.4. De Raad wijst voorts op de objectieve informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd. Hieruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Kosovo over het algemeen als stabiel en kalm wordt omschreven en de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de EULEX en KFOR, aan minderheden wordt geboden als toereikend wordt aanzien. Het eventuele bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de RAE-gemeenschappen wordt niet afdoende gestaafd door objectieve inter-etnische veiligheidsincidenten. Uit de landeninformatie kan ook blijken dat de veiligheidssituatie voor etnische minderheden in Kosovo, waaronder ook Roma, gedurende de laatste jaren aanzienlijk verbeterd is en er hoe dan ook niet kan worden gesproken van veralgemeend geweld ten aanzien van minderheidsgroepen in Kosovo, dat de in Kosovo aanwezige (internationale) autoriteiten desgevallend voorzien in afdoende beroeps- en beschermingsmogelijkheden, zonder onderscheid naar etnie en dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschappen in de Kosovo Police over het algemeen goed is en ze over het algemeen tevreden zijn met het werk van de Kosovo Police en de Kosovo Force. Het beleid van de Kosovaarse autoriteiten is bovendien niet gericht op uitsluiting of discriminatie doch wel op integratie van de Roma-minderheid in het politieke, sociale en economische leven. Er worden geleidelijk aan diverse maatregelen genomen, met name de Kosovaarse grondwet, de antidiscriminatiewet en een strategisch integratieplan om de politieke participatie, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting, tewerkstelling, sociale zekerheid, gelijke rechten en registratie te bevorderen. Het louter betwisten van deze objectieve vaststellingen en de toevoeging van algemene rapporten over de situatie in Servië volstaat niet om de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt en de conclusies die hij daaruit trekt te weerleggen of te ontkrachten.

3.5. Verzoekers problemen in Italië met zijn echtgenote en schoonfamilie die hem dwongen naar België te gaan en leugenachtige verklaringen af te leggen bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn louter van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard. Daarbij is verzoeker zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij aflegt en achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden kunnen zijn bedrieglijke verklaringen niet toedekken. Zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het CGVS werd uitdrukkelijk gewezen op het belang van zijn verklaringen en de plicht de waarheid te vertellen. Verzoeker toont evenmin aan dat zijn echtelijke en familiale problemen verband houden met één van de vijf criteria vermeld in het Verdrag van Genève, noch een reëel risico op ernstige schade inhouden. Dit kan overigens ook blijken uit zijn totale gebrek aan initiatief bescherming te zoeken. De naakte beweringen dat *“het eigen is aan Roma om weinig beroep te doen op autoriteiten”* zijn strijdig met verzoekers initiatieven in België. Verzoeker toont ten slotte evenmin aan dat de problemen met zijn schoonfamilie doorwerken in Kosovo.

3.6. Tot slot vermogen de neergelegde fotokopieën van de badge van het opvangcentrum waar verzoeker verblijft en van de videotheeklidkaart van zijn neef evenmin een nood aan internationale bescherming aantonen.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Evenmin toont hij aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4. Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK